

- πού ἅμα τὸνα βγάζετε τὸ δεύτερον φορεῖτε,
ὦ τρυφηλοὶ Ἀσύριοι καὶ χαῦνοι Συβαρίται,
προσφέρετέ μου πέταλα γιὰ νὰ σὰς πεταλώσω...
ἄς εἶχα χίλια δάκτυλα γιὰ νὰ σὰς φασκελώσω.
Περάσετε, περάσετε... πῶ! πῶ! τί μασκαράδες!...
ἰδοὺ μεσῖται πάμπολλοι, τῆς Μπόρσας φουκαράδες,
μὲ δάκρυα, μὲ στεναγμούς, μὲ ὄψιν σουδαρίου,
σκουπίζουνε τὰ ἴπισω των μὲ μετοχὰς Λαυρίου.
- Π.— Ἴδὲ τριγύρω μέγαρχα καὶ σταύλους καὶ καλύβας!...
ἰδοὺ! Ἰππότης ἔρχεται καὶ ὁ μανάβης Γρίδας
καὶ δεξιὰ του ἔφιππος ἢ Τρελλοκατερίνα
μὲ Ἀμαζόνος ἔνδυμα, μὲ μάγουλα σὰν κρίνα,
μὲ θέλγητρα ἐπαγωγὰ καὶ χάριτας παντοίας,
ὡς ἀντιπρόσωπος λεπτή τῆς ἀριστοκρατίας.
- Φ.— Καὶ ὁ Τρικρούπης ἔρχεται ἀλύγιστος κι' εὐθύς
καὶ ὁ Μανέτας χωριστὰ ὁ καὶ περαιτηθεὶς,
κι' ἀκούοντι ὀπίσω του παράπονα μεγάλα
καὶ κατηφῆς ἀκολουθεῖ καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλια.
- Π.— Νά! κι' ἡ ἀντιπολίτευσις κι' ὁ Θεωδωρῆς ὡς Ἀρης
κι' ὁ Καρχαπάνος δίπλα του ὡς εἶδος καμηλιάρης.
Νά! νά! βαροῦν τὸν ταμπουρᾶ παυμένοι πατριῶται,
«Καρχισκάκη ἀρχηγὲ καὶ καπετάνε πρώτε,»
κι' ὁ Θεωδωρῆς ὁ λαχανᾶς πρὸς τὴν Αὐλὴν σιμόνει
κι' ὁ Λεμονῆς τὴν γλῶσσαν του δροσίζει μὲ λεμόνι.
- Φ.— Περάσετε, περάσετε, τοῦ κόσμου μασκαράδες,
νὰ πάρετε κι' ἐκ μέρους μας βραδεία καὶ παράδες.
Περάσετε νὰ σὰς ἰδῶ, διαβόλου σκυλολόγι,
τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι καὶ πολιτειολόγοι.
Ἄς γίνουν ὄλα θάλασσα, ἄς γίνουν ὄλα νίλα,
τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος ἄς σχίσωμεν τὰ φύλλα,
καὶ κάθε νόμος ἄς ριφθῆ σὲ μιά καὶ ἄλλη βοῦτα
καὶ ἄς στρωθοῦμε ἴστο χορὸ μὲ ντέφια καὶ λαγοῦτα.
Ἀλείψετε τὰ πρόσωπα μὲ ἄφθονον τρυγίαν,
ἀλλάξετέ μας, ρήτορες, Χριστὸν καὶ Παναγίαν,
τελεῖτε Διονύσια καὶ πικνυχιδίων κώμους
ἴστην Πικνελλήμιον βουλήν καὶ εἰς τὰς ὑπονόμους,
κι' ἄς γδάρη τὸ τομάρι μας ἐκάστη ἐξουσία
ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐγδαρε τὸ δέριμα τοῦ Μαρτύχ.
- Π.— Πέρνα, Ἑλλάς μου προσφιλῆς, κατχμουτζουρωμένη,
πεινώσα, κορδακίζουσα, κλασαυχενιζομένη,
μὲ δάφνας, μὲ κειμήλια, μὲ ἀργυρὰ τσαπράζια,
μὲ φουστανέλα, μὲ σιγὴν καὶ μὲ κοκότας νάζια,
μὲ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ ὕψηλά κολλάρα,
μὲ τὸν μποξᾶ τοῦ Θεωδωρῆ, μὲ τοῦ Κομνᾶ τὴν κλάρα,
μὲ τὰς μεγάλας κεφαλὰς καὶ τὰς μικρὰς σου ὄλας,
μὲ Ραυτοπούλους ποιητὰς, μὲ παστρικούς Μανσόλας,
μὲ τοὺς Τελώνιας τοὺς κλεινοὺς καὶ μὲ τοὺς Προστολάκας,
μὲ σύμπαντας τοὺς κλέπτας σου, τοὺς εὐρυσεῖς καὶ βλάκας.
- Φ.— Ἐμπρός, ἔμπρός, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάρων
εἰς ὄλους ἄφθονον τροφήν ἄς ρίψωμεν κανθάρων.

- Π.— Ἄς ρίψωμεν, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Ἄς ρίψωμεν ἀκόμα
γιὰ νὰ χορτάσῃ μὲ αὐτὴν τοῦ καθενὸς τὸ στόμα.
Π.— Νά! φᾶτε, χρυσοκάνθηροι...
Φ.— Νά! φᾶτε, μασκαράδες.
Π.— Ρωμηοὶ νεφελοκόκκυγες, ψευτοκαλαμπράδες.
Φ.— Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ παιδιὰ... καὶ τώρ, βρὲ σκληρῆ,
ἀλλήλους ἄς ξυλίσωμεν μὲ δυνατὸ στηλιάρι.

(Ταῦτα εἰπόντες τὰ ἐντὸς τοῦ κάρου των σκρόνουν
κι' ἀμέσως μὲ τὰ ξύλα των ἀλλήλους μπαγλαρόνουν.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ροδοκανάκης Χρῆστος καὶ τὴν πατριδὴ Χιώτης
κι' αὐτὸς ἀνηγορεύθη Ἀσκληπιᾶδης πρώτης,
καὶ ἄριστα ἐπῆρε μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν
τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων καὶ τῶν περυσταμένων.

Ἄφου πολλοὶ τὰ ἔδωκαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ ἴστον Ρωμηὸ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κᾶνω,
γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἢ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται: συχνὰ ἴστη ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀνκυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Σειρὰς Ρωμηοῦ ζητεῖτε μιᾶς πενταετίας;...
ἴστο βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς Ἑστίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὄλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σὰς τὴν δώσουν μόνο ν.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ὀρίσεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμῆ, καθὼς καθένας ξέρει.

Ἡ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κᾶνω — πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἐπὶν Κεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἐκνοδοχεῖον Βύδη, — δὲν ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα οἰχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.